

neděle

1

červen

Kdež jest tedy ta chlouba? Vyprázdněna jest. Skrže který zákon? Skutků-li? Nikoli, ale skrže zákon víry. Římanům 3,27

Myšlenky k Epištole Římanům

Pavel právě ukázal, jak Boží spravedlnost a milost na základě díla smíření Ježíše Krista ospravedlňuje ztracené hříšníky, když věří v Ježíše Krista.

Ještě jednou se vrací k tomu, aby mluvil o chloubě (srovnej s kap. 2,17). Věděl o nebezpečí, že člověk si vzhledem k postavení před Bohem přece chce něco přičíst k dobru: „Zdá-li se komu jinému, že by mohl doufati v těle, já více:... podlé zákona farizeus, a z strany horlivosti protivník církve, z strany pak spravedlnosti zákonní jsa bez úhony.

Ale to, což mi bylo ziskem, položil jsem sobě pro Krista za škodu.“ (Filipským 3,4–7)

Pro Krista se Pavel vzdal vši chlouby. Byl si vědom, jak veliká to byla vina, že právě ve své náboženské horlivosti pronásledoval první křesťany.

Avšak nejen pro farizeje ze židovství tu je nebezpečí, a nejen pro ně je všechna chloubba vyloučena. Epištola Efezským 2 v prvních verších ukazuje, že pohané i Židé jsou od Boha stejným dílem považováni za „mrtvé ve vinách a hříších“. A pak čteme dále: „Nebo milostí spasení jste skrze víru, (a to ne sami z sebe, dar jest to Boží,) ne z skutků, aby se někdo nechlubil.“ (8. a 9. verš)

Každá chloubba je jakoby vyhozena ze dveří. Zákon (anebo zásada) skutků vede jen k odsouzení člověka; ale zásada víry, podle níž jsou lidé spaseni, každou vlastní chloubbu vylučuje.

(pokračování příští neděli)

neděle 1. červen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí

2

červen

I zavřeny jsou dveře.Matouš 25,10

Dveře

Bůh používá v Bibli výraz „dveře“ v různých okolnostech, a vždy je přítom význačné, že oddělují prostor vně a uvnitř. Nejprve čteme o Pánu Ježíši, že o sobě říká. „Já jsem dveře.“ On je dveřmi k Bohu a k věčnému životu. Kdo v Něho věří jako ve svého osobního Spasitele, prošel těmito dveřmi. Má věčný život a je nyní *uvnitř* u Boha.

Bůh mluví v Bibli také o dveřích k našemu srdci nebo k našemu životu a říká o sobě, že stojí venku a klepe na ně. Prosí o vpuštění. Rád by vstoupil a přebýval v našem srdci.

Rád by vedl naše srdce a učinil nás šťastnými. Už jsme Mu otevřeli a vpustili jsme Ho dovnitř?

V příběhu o korábu, který vystavěl Noé, je také řeč o dveřích. Když Noé byl se svou rodinou v korábu, Hospodin za ním zavřel. Tím byla tato rodina, která věřila Bohu a Jeho slovu, v absolutním bezpečí před potopou. Když svěříme svůj život Pánu Ježíši, jsme rovněž v bezpečí, a to pro tento čas i pro věčnost.

Otevřenými dveřmi v našem dnešním verši je popsán čas milosti, ve kterém žijeme. Když toto období pomine, budou dveře k Spasiteli a k Bohu s konečnou platností zavřeny pro všechny, kdo o Něm slyšeli, ale nabídku spasení nepřijali. Kdo v té chvíli nebude uvnitř, nebude zachráněn, zůstane na věky venku – vzdálen od Boha. A proto je tak důležité uvěřit v Krista **nyní**.

2. červen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý

3

červen

Protož čiňte pokání, a obraťte se, aby byli shlazení hříchové vaši.

Skutky ap. 3,19

Co vlastně znamená obrácení a znovuzrození? – Ačkoli se člověk odvrátil od Boha, Bůh se stále ještě snaží člověka získat. Činí to pomocí Bible, Svého Slova, a skrze Ducha Svatého. Ten působí Božím slovem na naše srdce a svědomí. Usvědčuje nás, že jsme ztracení hříšníci. Když si to některý člověk uvědomí, jde k Bohu a dozná svoji vinu, pak je to jeho obrácení.

Tak tomu bylo u „marnotratného syna“ v Lukáši 15. Když poznal svůj stav, řekl: „Vstana, půjdu k otci svému, a dím jemu: Otče, zhřešil jsem proti nebi a před tebou.“ A pak

šel. Samotná dobrá vůle by nestačila; musel to také učinit. – Zrovna tak nestačí, když nějaký člověk řekne: „Jsem hříšník.“ Musí jít k Bohu a své hříchy Mu vyznat.

Když tak učiní, způsobí v něm Duch Svatý nový život. Je znovuzrozen. Má věčný život. Stal se Božím dítětem. Až do té doby byl jen Božím stvořením. Ale při svém obrácení obdržel zároveň zcela nový vztah k Bohu. Nyní je dítětem nebeského Otce.

Znamená to, že už nikdy nezhrěší? Každý věřící musí uznat, že se to i v jeho životě žel ještě stává. Ale pak leží provinění mezi Otcem a dítětem, už ne mezi člověkem a Bohem. Před Bohem jsou všechny hříchy shlazeny. I když je každý hřích vážná věc, vztah dítěte k Otci jím není zpochybněn. – Požitek obecenství s Otcem se ovšem i zde obnoví jen tím, že věřící své pochybení vyzná.

3. červen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

středa

4

červen

Nebo tak nezná člověk času svého... tak zlapání bývají synové lidští v čas zlý, když na ně připadá v náhle.

Kazatel 9,12

Středa, 3. červen 1998, 10.58 hod – ohlušující rachot vyděsí městečko, a pak je náhle opět ticho. Co to bylo? Ještě dříve, než se usadil oblak prachu, spěchají první dobrovolníci k místu neštěstí a nechápou, co se stalo. Rebberlašský most je prostě stržen. Vozy expresu ICE vylétly z kolejí, navzájem se zaklínily, navršily jeden na druhý a nastal nepopsatelný zmatek!

Ale už začíná horečná činnost. Ruce se dávají do práce. Lidé jsou snášeni na shromaždiště, přijíždějí záchranné vozy, hluk vr-

tulníků rozráží vzduch. Přichází stále více lidí, přinášejí přikrývky, pokoušejí se zmírnit utrpení. Přes všechnu aktivitu mnoha lidí leží nad místem neštěstí hluboká tíseň.

Jistě si mnozí ještě vzpomenete na železniční neštěstí v Eschede. Je tomu pět let, co hrozné obrazy katastrofy prošly sdělovacími prostředky. Když se stane neštěstí v naší blízkosti, silně se nás dotkne vědomí: Mohl jsem být také mezi nimi! A náhle si člověk připadá tak bezmocný.

Jak se my lidé vypořádáme se strachem před smrtí a před tím, co přijde potom? Zapuzovat ho není řešení. Lépe je tiše stát a naslouchat! Osud dotčených je sice zpečetěn, avšak nechce Bůh říci něco nám, živým? Například toto: „Sotva jest kročej mezi mnou a mezi smrtí!“ Nebo: „Naučiž nás počítati dnů našich, abychom uvodili moudrost v srdce.“ (1. Samuelova 20,3; Žalm 90,12)

4. červen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek

5

červen

Není, kdo by mne znáti chtěl; zhynulo útočiště mé, není, kdo by se ujal o život můj (nebo: o duši mou).

Žalm 142,5

Při moderní turistice se setkávají lidé z daleka široka. Velké podniky spojují často statisíce lidí. A přece je pozoruhodné, že lidé ještě nikdy nebyli tak osamělí, tak sami se svou vnitřní bídou, jako v našich dnech. Stará sousedka v paneláku odešla do nemocnice, zemře – a my si ničeho nevšimneme, ani pořádně nevíme, jak ta paní vypadala. Školák si vezme život a všichni stojí před záhadou.

Nikdo se o mne nezajímá! Také tak vzdycháte a možná i se slzami? Nesahejte po lahvi, po „omamné látce“ nebo dokonce po smyčce! Pán volá ke všem, také k vám:

„Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a ob-
tížení jste, a já vám odpočinutí dám.“

Jak k Němu můžeme přijít, když už není na zemi? Přesně tak jako David: v modlitbě! Pomodlete se stejně prostě: „Pozatří na mne, a smiluj se nade mnou, neboť jsem opuštěný a ztrápený. Soužení srdce mého rozmnožují se, z úzkostí mých vyved' mne. Viz trápení mé a bídu mou, a odpusť všechny hříchy mé.“ (Žalm 25,16–18) Tuto modlitbu Pán Ježíš vyslyší. Pokoj vaší duše bude větší, když po prosbě: „Odpusť všechny hříchy mé!“ před Ním vyjmenujete všechny hříchy, kterých si jste jasně vědomi. Neboť v 1. epistolet Jana je napsáno: „Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.“ (kapitola 1,9) Věřte, že to platí také pro vás, a děkujte Pánu denně za Jeho odpuštění. I nadále smíte s každým problémem k Němu přijít stejným způsobem, totiž na modlitbě.

5. červen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pátek

6

červen

A on jest oběť slitování za hříchy naše.1. Jana 2,2

Tunisan, který pracoval jako průvodce cizinců v brémském přístavu zaoceánských lodí, vypráví, jak uvěřil v Pána Ježíše.

„Jednoho dne jsem na ulici potkal muže, který se mne zeptal, zda vím něco o Ježíši Kristu. Odpověděl jsem, že Ho znám jen podle jména. – „Měl by ses o Něj více zajímat a poznat v Něm svého Spasitele, neboť zemřel kvůli všem lidem.“ Pro mne jako pro muslima to bylo něco nového. Vzal jsem však tato slova velice vážně. Muž pokračoval: „Chtěl bych tě pozvat na přednášky, ve kterých se o Ježíšovi dozvíš více.“ – Když se rozloučil, začal v mém srdci velký boj mezi mým Allahem a Ježíšem Kristem. Tento boj

mezi mým náboženstvím, islámem, a křesťanstvím zuřil po několik dní, až jsem se nakonec odvážil jít si poslechnout jednu z těchto přednášek. Seděl jsem tam jako nedůvěřivý muslim a poslouchal jsem zvěst o velké Boží lásce. Žasl jsem, když jsem se dověděl, že Bůh poslal Ježíše Krista na svět, aby na sebe vzal hříchy lidí. Moje nedůvěra vůči takovému Ježíši stále více mizela. Naslouchal jsem každý večer znovu. Výroky Bible pro mne získávaly na významu. Po třech týdnech jsem přijal do svého života Krista jako Pána. Poklekl jsem, a přitom jsem si byl vědom, že se neskláním před bohem islámu, nýbrž před Spasitelem světa. Poznal jsem, že jsem hříšník a že nemohu před Bohem obstát. Zároveň jsem se ale chopil toho, že v Kristově smrti na kříži smím přijmout odpuštění všech svých hříchů.“

6. červen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

sobota **7** červen

Neboť se nestydím za evangelium Kristovo; moc zajisté Boží jest k spasení každému věřícímu.

Římanům 1,16

Někdy se člověk diví, proč tak málo lidí přijímá evangelium. Vždyť je to tak slavné poselství. Zvěstuje vykoupení z moci hříchu, z našich závislostí. Přináší Boží milost a ukazuje nám, jak můžeme získat pokoj s Bohem a stát se Jeho milovanými dětmi. Jak je možné vysvětlit, že evangeliu věří tak málo lidí?

Jeden anglický novinář poté, co uvěřil v Pána Ježíše, uveřejnil knihu pod titulem: „Jen pro hříšníky.“ Zde spočívá problém. Jen lidé, kteří se před Bohem poznali jako hříšníci, jsou otevřeni evangeliu. Jen ti mají pro evangelium citlivé ucho.

Možná že to budete považovat za nestydaté a netaktní, když se vás teď zeptám: Jste hříšník nebo hříšnice? Ale o to jde při Božím poselství k nám lidem. Evangelium je zpráva o smrti Pána Ježíše, který na kříži na Golgotě zaplatil za vinu hříšných lidí. Evangelium pomůže však jen těm, kteří vědí a připustí, že jsou před Bohem hříšníky.

Ten, kdo říká: „Chovám se dobře a nikoho se nebojím,“ se nepočítá k hříšníkům. Také nic nepomůže, když někdo připustí: „Všichni jsme přece hříšníci.“ Takový člověk nemá pocit vlastní viny před Bohem, který je tak důležitý. Je psáno: „Všichni my zajisté ukáza-
zati se musíme před soudnou stolicí Kristovou, aby přijal jeden **každý** to, což skrze tělo působil, podle toho jak práce čí byla, buď v dobrém nebo ve zlém.“ Jestliže to zlé nebude shlazeno krví Krista, znamená to věčné odsouzení.

7. červen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

neděle

červen

Protož za to máme, že člověk bývá spravedliv učiněn věrou bez skutků zákona.

Římanům 3,28

Myšlenky k Epištole Římanům

Jakékoli chlubení se vztahem k Bohu a ospravedlněním před Ním je vyloučeno. Neboť člověk je „spravedliv učiněn věrou bez skutků zákona“.

V překladu Martina Luthera zněl tento verš: „*jenom* skrze víru“. To vyvolalo odpor. A skutečně slovo „*jenom*“ se v původním textu Nového zákona nenachází. V tom šel Luther na tomto místě *formálně* snad příliš daleko. Ale samozřejmě je toto „*jenom* skrze víru“ přesně to, co nám chce tento verš a celá souvislost vštípit do vědomí.

Vlastní dobré skutky vůbec nepřicházejí v úvahu, když jde o ospravedlnění člověka *před Bohem*. K tomu nemohou „skutky“ nebo „skutky zákona“ přispět ani v nejmenším.

I Jakub píše ve 2. kapitole své Epištoly o tématu „víra a skutky“, avšak z hlediska ospravedlnění *před lidmi*. A tu je jasné, že pravá víra se musí zjevit v dobrých skutcích.

Mezi slovy apoštolů není žádné protiřečení, neboť to, co napsali, nevyjadřuje jen jejich osobní přesvědčení, nýbrž je to inspirováno Duchem Svatým. Když píše Pavel Efezským ve 2. kapitole nejprve, že jsou „milostí spaseni skrze víru“, tak pokračuje: „Jsme zajiště jeho dílo, jsouce stvořeni v Kristu Ježíši k skutkům dobrým, kteréž Bůh připravil, abychom v nich chodili.“ Dobré skutky jsou nutným znakem pravého křesťanského života u každého, kdo byl předtím ospravedlněn „jenom skrze víru“.

(pokračování příští neděli)

8. červen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí

9

červen

A příběh Filip, slyšel jej, an čte Izaiáše proroka. I řekl: Rozumíš-li, co čteš?Skutky ap. 8,30

Komorník etiopské královny přijel do Jeruzaléma, aby se tam klaněl Bohu. Hledal pravého Boha. Avšak v Jeruzalémě, kde ukřižovali Božího Syna, Jej nenalezl. Koupil si část Starého zákona a četl v ní na cestě domů. Bůh viděl do jeho srdce a nenechal ho vrátit se, aniž by našel Pána Ježíše, který chtěl být také jeho Spasitelem. Evangelista Filip zvěstoval Afričanovi na základě toho, co četl, evangelium o Boží lásce. Muž uvěřil, byl pokřtěn a jel dále svou cestou pln radosti.

Možná že ještě nečtete dlouho Bibli. Možná že jste se teprve před nedávnem obrátili

a přejete si také, aby vás někdo uvedl do čtení Bible, abyste Božímu slovu lépe rozuměli. Bůh neposílá vždy nějakého Filipa. Ale od té doby, kdy se Pán Ježíš Kristus vrátil do nebe, je na zemi Duch Svatý, který věřící „uvádí ve všelikou pravdu“ (Jan 16,13).

Na nás je, abychom nebránili Duchu Svatému v jeho působení. Ale cožpak to je vůbec možné? Jistě, neboť zarmucujeme Ducha Svatého, když Bibli čteme a nežijeme podle toho, co jsme si přečetli. Při čtení Bible můžeme očekávat více porozumění jen tehdy, když jsme upřímní a ochotní podřídit se Boží vůli, kterou v ní nalezneme. Jestliže čteme Bibli jen jako nějakou jinou knihu, aniž bychom změnili svůj život, nedostaneme se dále.

9. červen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý

10

červen

Protož sstupme a změřme tam jazyk jejich, aby jeden druhého jazyku nerozuměl. A tak rozptýlil je Hospodin odtud po vší zemi.

1. Mojžíšova 11,7.8

Na tento příběh jsem si vzpomněl, když jsem v jedněch novinách četl, že děti v Londýně mluví alespoň 307 jazyky. Jak podávaly zprávu noviny „Times“, sahá lexikon londýnských řečí od *abštiny* přes jazyk na Pobřeží slonoviny, až k *zulštině*. Po angličtině se nejvíce mluví řečmi pocházejícími z indického subkontinentu: *bengálštinou*, *panďžábštinou*, *guajarátštinou* a *hindštinou*.

Vyvstává otázka, zda dnes ještě lidé myslí na to, že rozmanitost jazyků není normálním stavem, nýbrž Božím trestem. Člověk chtěl

v ranné době své historie vystavět věž, která by sahala až k nebi. Byla s tím možná spojena představa, že viditelné nebe představuje Boží trůn. Tak si lidé chtěli touto věží učinit jméno a dosáhnout až k Bohu.

Bůh viděl, že tento podnik prozrazuje touhu člověka stávat se stále větším a dopracovat se pověsti, která by sahala přes celou zemi. Viděl, jak Mu lidé chtějí dokázat: My si stačíme bez Tebe! Proti této pýše se postavil zmatením jazyků, což vedlo k tomu, že až dodnes většina lidí spolu nemůže mluvit, když si nevezme na pomoc tlumočníka.

„Bůh zajisté pyšným se protiví, ale pokorným dává milost.“ (1. Petra 5,5) To musíme všichni mít na paměti. Toho, kdo k Němu přijde v pokoře, přijme Bůh rád. A my všichni Boha potřebujeme.

10. červen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

středa

11

červen

**Nic jsme zajisté nepřinesli na tento svět,
bez pochyby že také nic odnésti nemů-
žeme.**

1. Timoteovi 6,7

„Pohřební rubáš nemá kapsy.“ Jak pravdivý je tento výrok! Člověk nic nepřinesl na tento svět, a když jej opouští, nemůže si s sebou vzít nic z toho, co svět nabízí. To poznali lidé už v dřívějších dobách.

Král Šalomoun, který žil před asi 3000 lety, řekl o člověku: „Jak vyšel z života matky své nahý, tak zase odchází, jak přišel, aniž čeho odnáší z práce své, co by vzal v ruku svou.“ (Kazatel 5,15) Job, který žil dříve než Šalomoun, přišel k témuž závěru (Job 1,21). Proto nemá smysl, když svou energii vynakládáme jen na pomíjivé věci a nezajímáme se o věčnost.

I když si člověk z viditelných věcí nemůže s sebou nic vzít, pak, nesmířen s Bohem, si přece z tohoto života na věčnost odnáší těžkou zátěž: své hříchy. Bůh jednou přivede každého člověka k odpovědnosti, a přitom sáhne ke knihám, v nichž je zaznamenán jeho život a jeho skutky: „Souzeni jsou jeden každý podle skutků svých.“ (Zjevení 20,13)

Naštěstí tu je východisko, jak tomuto odsouzení uniknout. Můžeme dát své záležitosti ohledně hříchů s Bohem do pořádku. Jak? Tím, že Mu je upřímně vyznáme. On nám je odpustí na základě vylité krve Pána Ježíše, který za nás na kříži zemřel. Ezechiáš mohl říci: „Zavrhl jsi za hřbet svůj všechny hříchy mé.“ (Izaiáš 38,17) Věděl, že Bůh jej kvůli nim už nepovede k odpovědnosti.

11. červen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

čtvrtek **12** červen

Daniel pak, když se dověděl, že jest vydán mandát, všel do domu svého... a třikrát za den klekal na kolena svá, a modlíval se a vyznával se Bohu svému, tak jakož prvé to činíval.

Daniel 6,11

Leckteré lidi, kteří ještě znají Danielův příběh, toto jednání zaráží. Není to přehnané, modlit se třikrát za den k Bohu? A především ignorovat „mandát“, který vydal král! Nedodržovat nařízení, že nikdo si nesmí od žádného boha ani člověka něco vyprošovat, kromě od krále samého! To si Daniel přece zahrával se svým životem, neboť bylo známe, že vládci starověku reagovali despoticky a často žádali od svých poddaných božské pocty. Běda tomu, kdo se proti tomu vzepřel!

Co mohlo Daniele pohnout k tomu, aby nedbal na královo nařízení, i když věděl o následcích, jaké to bude mít? – Daniel měl úzký vztah k „Bohu nebe“. Věděl, že jeho Bůh je větší než médký král Darius. Byl si jist, že i nyní stojí na jeho straně, neboť zde šlo o Boží čest. A skutečně, Všemohoucí zasáhl a zachránil jej – ne před lví jámou, ale před lvy. To byl zázrak, který je přiměřený Bohu-Stvořiteli.

Možná že některý z našich čtenářů nyní zamítavě řekne: Čekat na zázrak je přece ne-realistické! – Posouzení však musíme vložit do Boží ruky. Pro Boha není nic příliš velké! Mnozí se Mu svěřili ve svém trápení a získali obdivuhodnou pomoc. Nemusí to být stejné jako u Daniele, neboť Bůh má nespočetné možnosti. Jen je třeba mít ochotu vzdát se starého života, obrátit se k Bohu a začít zcela od začátku život s Ním.

12. červen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

pátek

13

červen

Život i smrt jsem předložil, požehnání i zlořečenství; vyvolíš sobě tedy život.5. Mojžíšova 30,19

Banka na předměstí velkoměsta právě otevřela přepážky. Vchází první zákaznice. Potřebuje hotové peníze ze svého konta. Krátce poté vstupuje do prostoru přepážek nenápadně mladý muž. Náhle sahá za bundu, vytáhne pistoli a křičí: „Ruce vzhůru! Je to přepadení!“ Přiloží ženě pistoli ke spánku. Všichni jsou jako ztuhlí. Životy zaměstnanců a především zákaznice jsou v nebezpečí. Krátce a jistě znějí příkazy bankovního lupiče: „Sem s penězi nebo...“ Příkazy jsou beze slova plněny. Za několik minut, které se zdají být věčností, opouští zločinec banku s několika tisíci franky.

Stěží si představíme, ke kolika rozhodnutím muselo dojít během velmi krátkého času! Rozhodnutím, týkajícím se života a smrti! A to pod velkým tlakem.

Rozhodnutí o životě a smrti musí osobně učinit každý člověk. Bůh, jeho Stvořitel, jej k tomu vyzývá a vřele doporučuje, aby zvolil život. To znamená, aby vírou přijal Ježíše Krista za svého Zachránce. Už jste se rozhodli? Anebo rozhodnutí odsouváte na pozdější dobu? Mohlo by se stát, že se náhle dostanete pod velký tlak, např. nehodou, která vás přivede na pokraj smrti. Zda pak budete mít ještě sílu a možnost, abyste rozhodli o svém životě, nemůžete vědět. A proto si dnes zvolte život! Vyznejte Bohu své hříchy a uvěřte v Pána Ježíše, který kvůli vaší vině zemřel na kříži.

13. červen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

sobota

14

červen

A Hospodin miloval jej.2. Samuelova 12,24

Jaká to jsou slova! Vyzařuje z nich paprsek naděje na konci jednoho z nejtemnějších rodinných příběhů Bible, ve kterém se vyskytuje takové zlo, jako je cizoložství, klam a dokonce vražda. Provinilcem nebyl nikdo menší než král David.

David si vzal ženu, která patřila druhému, a nasadil všechny mocenské prostředky k tomu, aby čin zatajil. Avšak Bohu se nemůže nic předstírat. Když se David domníval, že svými intrikami dosáhl cíle, vstoupil mu do cesty prorok Nátan a snažil se probudit jeho svědomí tím, že přečin skryl do příběhu, který vyvolal Davidovu spravedli-

vou nevoli. A přesně v té chvíli ho Nátan obvinil: „Ty jsi ten muž!“ David, zasažen ve svědomí, vyznal: „Zhřešil jsem Hospodinu.“ Jeho pokání bylo upřímné, a tak uslyšel Boží odpověď: „Tentýž Hospodin přenesl hřích tvůj.“ (2. Samuelova 12,13)

Ačkoli se Davidovi dostalo Božího odpuštění, nemohl být ušetřen Boží kázně. Syn z tohoto hříchem poznamenaného vztahu zemřel. Ale Betsabé brzy nato darovala Davidovi opět syna, následníka trůnu – Šalomouna, a tu čteme tato slova: „A Hospodin miloval jej.“ Tam, kde z lidského pohledu se vše zřítilo, zazářila Boží láska a pro Davida vzplála opět naděje.

I dnes je tu naděje pro takové, kterým Davidův příběh připomíná temné skvrny v jejich vlastním životě. I pro takový život tu září naděje v Boží lásce. Bůh nabízí každému, kdo se k Němu obrátí, nový začátek.

14. červen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle

15

červen

Zdaliž jest toliko Bůh Židů? Zdali také není i pohanů? Jistě i pohanů, poněvadž jeden jest Bůh, kterýž ospravedlňuje obřízku z víry, a neobřízku skrze víru.

Římanům 3,29.30

Myšlenky k Epištole Římanům

23. verš: „Neboť není rozdílu“, platí,
– protože všichni lidé zhřešili,
– protože je pro všechny jen jedna cesta
– a protože všichni lidé mají co činit s jedním ži-
vým Bohem.

Tím, že Bůh na základě smírcího díla Ježíše Krista ospravedlňuje hříšné lidi ze Židů stejně jako z pohanů z víry, prokazuje se jako jeden Bůh pro všechny.

„Je jeden Bůh.“ To slyšíme dnes často, když se mluví o různých světových náboženstvích.

„Vždyť je přece jeden Bůh, který je ode všech ctěn, i když různým způsobem. Jako horolezci, kteří směřují k vrcholu hory z různých stran, se nakonec dostanou také všichni lidé k Bohu.“

Avšak Boží slovo říká v souvislosti s tímto místem něco naprosto jiného. První kapitola Epištoly Římanům ukázala, že pohané neslouží tomu jednomu, pravému Bohu. A třetí kapitola ukazuje na Ježíše Krista a na víru v Jeho krev smíření jako na jedinou cestu k ospravedlnění a ke spasení.

I v jiné Epištole mluví Pavel o jednom Bohu, jednom Prostředníku a o jediné cestě ke spasení: „Jeden jest zajisté Bůh, jeden také i prostředník Boží a lidský, člověk Kristus Ježíš, kterýž dal sebe samého mzdu na vykoupení za všechny.“ (1. Timoteovi 2,5.6)

Všichni, skutečně všichni lidé smějí přijít k tomu jednomu Bohu, ale mohou přijít jen skrze toho jednoho Prostředníka – Ježíše Krista. A jde to jen „skrze víru“ v Něho.

(pokračování příští neděli)

15. červen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí

16

červen

Nebo že ne i hned ortel dochází pro skutek zlý, protože vroucí jest k tomu srdce synů lidských, aby činili zlé věci.

Kazatel 8,11

Dnes mnoho lidí rádo riskuje, a často se jim to dokonce vyplácí. Ale když přitom překračují meze zákona, jsou úspěchy pochybné. Bůh má Svá měřítka, zachovává je v platnosti, ale často nevykonává Svůj soud hned. Proto jsou mnozí lidé lehkomyšní. Zaměňují Boží trpělivost s lhostejností. To je klamný závěr s těžkými následky!

Zrádce Jidáš Iškariotský je většině čtenářů dobře známý. Méně známé asi je, že Ježíš Kristus po celý čas věděl, o jakého člověka se jedná. Jednou řekl: „Však jsem já vás

dvanácte vyvolil, a jeden z vás ďábel jest.“ Biblická zpráva k tomu ještě připojuje: „A to řekl o Jidášovi Šimona Išariotského; nebo ten jej měl zraditi.“ Přesto jednal Pán s tímto pokrytcem tak jako se všemi ostatními učedníky. Žádný z Jeho chování nevytušil, že by Jidáš byl schopen tohoto neblahého činu, a to ani tehdy, když Ježíš o této věci mluvil.

K zamyšlení nás zde přivádí krajní trpělivost Božího Syna. Ta má své důvody. Taková mírnost znamená příležitost pro ztraceného člověka, příležitost k obrácení, příležitost ke smíření s Bohem. Proto Bůh ani dnes nectrestá zlo vždy ihned, ani tehdy, když je „do nebe volající“. – Tak to ale nezůstane, neboť jednou „všeliký skutek Bůh přivede na soud, i každou věc tajnou, buďto dobrou, buďto zlou.“ (Kazatel 12,14) Bylo by osudné myslet si, že Bůh nevidí naše pochybení, jenom proto, že na ně zdánlivě nereaguje.

16. červen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý

17

červen

I udělal Hospodin Bůh Adamovi a ženě jeho oděv kožený, a přioděl je.1. Mojžíšova 3,21

Bůh stvořil první lidský pár, Adama a Evu. Byli nevinní. Postavil je do obdivuhodného prostředí v zahradě Eden. Protože byl člověk stvořen jako bytost s odpovědností, dal mu Bůh příkázání; jedno jediné: Nesměl jít ze stromu vědění dobrého a zlého. Avšak Adam a Eva přestoupili toto příkázání, zhřešili a tím vše zkazili.

Z ráje byli vyhnáni. Avšak dříve než Bůh tento trest vykonal, učinil něco závažného. Zabil zvířata, aby do takto získaných kůží oba oblékl – Adama a Evu, kteří před Ním stáli a třásli se. Bylo to první zabití, první smrt

v Božím stvoření. Smrt těchto nevinných zvířat ukazuje s úděsnou jasností, jak hrozný je hřích. Kvůli hříšnému Adamovi musela zemřít zvířata.

Smrt těchto zvířat je obrazem toho, co se stalo o tisíciletí později na kříži Golgoty. Tam musel za hříšné lidi zemřít Ježíš Kristus, Boží Syn, neboť „bez vylití krve není odpuštění hříchů“. Naše hříchy jsou v Božích očích tak hrozná, že kříž Ježíše Krista se stal nutností. Pochopili jste, že Pán Ježíš tam musel zemřít i za vás? Ano, skutečně, On za vás zemřel. Na základě této oběti může Bůh obléknout šaty spasení a plášť spravedlnosti každému, kdo to pro sebe vírou uchopí.

17. červen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa

18

červen

**Nepravosti vaše rozloučily vás s Bohem
vaším, a hříchové vaši to způsobili, že
skryl tvář před vámi, aby neslyšel.**

Izaiáš 59,2

Kdosi řekl: „Hříchy jsou jako cihly a my jsme zedníci. Stavíme a stavíme, budujeme a mezi námi a Bohem roste gigantická oddělující zeď. Každý den zdíme dále a zeď se stává stále vyšší a širší, takže Bůh je před námi skryt. Stavíme si vlastní celu smrti.“

O této oddělující zdi mluvil Bůh už ve Starém zákoně. Ale naštěstí je v téže prorocké knize o Bohu napsáno ještě něco jiného: „Zahladím jako hustý oblak přestoupení tvá, a jako mrákotu hříchy tvé; navrať se ke mně, nebo jsem tě vykoupil.“ (Izaiáš 44,22)

– To zní tak, jako kdyby tu byla nějaká možnost, jak tato „zeď hříchů“ může být zbořena. Ano, tato možnost tu skutečně je. Způsobila ji smrt Vykupitele Ježíše Krista na kříži a Jeho krev, která tam tekla.

Jestliže vyznáme Bohu své hříchy, pak nám na základě obětní smrti Spasitele všechno odpustí. „Krev Krista Ježíše Syna jeho očisťuje nás od všelikého hříchu.“ (1. Jana 1,7) Opuštěním našich hříchů je tato zeď zbořena a vzdálena tak, jako kdyby nikdy neexistovala. Vírou ve Vykupitele se můžeme stát Božími dětmi, které mají k Bohu přístup jako k Otci. Zmizelo vše, co nás dělilo. Máme místo na Jeho milujícím otcovském srdci. Ale musíme se k Němu obrátit a odkryt své hříchy, jinak tu oddělující zeď zůstane.

18. červen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek

19

červen

Bůh láska jest.1. Jana 4,8

Jedna z písní, které proslavily „Beatles“, se jmenuje: „Všechno, co potřebuješ, je láska.“ To je pravda, nikdo nemůže žít bez lásky. Bez lásky člověk zakrní tělesně i duševně. Ale co je pravá láska a kde ji lze nalézt? Tu spočívá ta těžkost. Kdo hladoví po lásce, sahá žádostivě po všem, co je jako „láska“ nabízeno – a je ze všech stran oklamáván. Lidé mluví o lásce, ale mají na mysli vlastní žádost. Říkají láska, ale myslí tím sentimentalitu. Vyznávají lásku a myslí to snad i upřímně, ale na jak dlouho?

Avšak existuje láska, která nikdy nezklame. Nejsou to prázdná slova bez obsahu, nýbrž

skutečnost. Je to Boží láska. Tuto lásku přinesl na svět Ježíš Kristus, Boží Syn. Nejen že o ní mluvil, nýbrž také podle ní jednal. Vyhledával lidi, kteří už neměli naděje. Ty, kteří nejdále zbloudili, přiváděl zpět. Nikdy nehledal nic pro sebe samého. Nepřišel, aby Mu sloužili, nýbrž aby sloužil.

A nakonec obětoval sám sebe. Zemřel. Dal Svůj život jako výkupné za hříšníky. A protože sám byl bez hříchu, mohl Bůh Jeho oběť přijmout. Pravou lásku vidíme na kříži Golgoty, kde Ježíš Kristus visel. Tam nebudeme oklamáni. Toužíme po nepomíjející lásce? Bůh dokázal Svoji lásku k nám!

„Bůh láska jest. V tom zjevena jest láska Boží k nám, že Syna svého toho jednorozeného poslal Bůh na svět, abychom živi byli skrze něho. V tom jest láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že on miloval nás, a poslal Syna svého oběť slitování za hříchy naše.“ (1. Jana 4,8–10)

19. červen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

pátek

20

červen

Jeruzaléme, Jeruzaléme..., kolikrát jsem chtěl shromáždití dítky tvé, jako slepice kuřátka svá pod křídla? Ale nechtěli jste.

Lukáš 13,34

Podejte žádost!

Když je někdo bez práce, musí se hlásit na pracovním úřadu, aby dostával podporu v nezaměstnanosti. Kdo je invalida, a tím neschopný práce, musí si zažádat o invalidní důchod, jestliže nechce být bez prostředků.

Tak tomu je také u Boha. Bůh je hotov nás vykoupit od všech vin, ale učiní to jen tehdy, kdož o vykoupení „zažádáme“. Neexistuje žádné automatické odpuštění hříchů, nýbrž jen takové, které vědomě chceme.

Kdo chce přijít, ten může. Ale přijít musí, a to dobrovolně, neboť Bůh nikoho nenutí! Musíme tedy *chtít* přijít, jinak budeme jednou před Bohem stát s prázdnýma rukama, a kromě toho se před Ním budeme ještě zodpovídat z toho, proč jsme odmítli Jeho nabídku milosti. To je závažné. Bůh nám milost nabízí a my jsme buď pyšní nebo lhostejní, abychom o ni „požádali“. To znamená, že odmítáme skutečnost, že jsme na Jeho milost odkázáni.

Být odkázán na milost není každému příjemné, ale je to jediná možnost, jak obdržet věčný život. Kdy chcete vy podat „žádost“? Přece byste nechtěli patřit k těm, kteří jednou kvůli vlastní pýše nebo nedbalosti zahynou. Jak hořké by potom byly vaše sebeobžaloby!

20. červen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

sobota

21

červen

A my jsme viděli, a svědčíme, že Otec poslal Syna spasitele světa. Kdož by koli vyznával, že Ježíš jest Syn Boží, Bůh v něm přebývá, a on v Bohu.

1. Jana 4,14.15

Sir Isaac Newton (1643–1727), anglický fyzik, astronom a matematik, byl vědci své doby označován za jednoho z největších géniů v historii lidského myšlení. Rozvinul začátky infinitezimálního počtu, dokázal spektrální složení bílého světla, objevil gravitační zákon a pomocí něho vysvětlil pohyb planet i Měsíce a to, jak je udržován vesmír pohromadě.

Je známý a slavný pro své vědecké a matematické objevy, a přesto to není vše. Vy-

práví se o něm, že mnoho času věnoval studiu Bible. Na svém úmrtním loži se nezmínil o žádném ze svých objevů, nýbrž shrnul svůj život takto: „Ve svém životě jsem se naučil dvěma velkými skutečnostmi. Jednou skutečností je, že jsem velký hříšník, a tou druhou, že Ježíš Kristus je ještě větší Spasitel.“ Poznal, co potřebuje, a mohl potom ve svém životě svědčit o záchranné moci Pána Ježíše, kterou zakusil.

Průměrný člověk zná Newtona jako objevitele gravitačního zákona. Ale jsem si jist, že Newtonovi by bylo milejší, kdyby lidé učinili mnohem větší a důležitější objev: že potřebují Spasitele a že Ježíš Kristus je tento Spasitel. Zakusili jste už zachraňující moc Pána Ježíše?

21. červen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

neděle

22

červen

Což tedy zákon vyprazdňujeme skrze víru? Nikoli, nýbrž zákon tvrdíme.

Římanům 3,31

Myšlenky k Epištole Římanům

Žid, věrný zákonu, mohl proti evangeliu, které Pavel předkládal, postavit ještě další námitku: Zákon byl přece nepopíratelně dán Bohem. Evangelium nemůže být proto pravdivé, protože by zrušilo zákon. – Odpověď zní: Ne. Zákonu nebereme jeho účinek, neboť vírou, jak ji evangelium přináší, je zákon potvrzován.

Zákon předkládá člověku svaté a spravedlivé Boží požadavky. Evangelium potvrzuje spravedlnost těchto požadavků.

Zákon ukazuje, že Bůh je svatý a že musí potrestat hřích. Evangelium to bere s Božím hněvem kvůli hříchu vážně.

Zákon odkrývá hříšnost člověka. A evangelium vychází právě z viny člověka a obrací se k člověku jako dobré poselství.

Zákon ukazuje, že bez zástupné oběti („bez vylití krve“, srovnej se Židům 9,22) není možné odpuštění. Evangelium má za obsah Ježíše Krista, jenž se stal zástupnou obětí.

Když to vše shrneme, můžeme tvrdit: Nikdy nebyl zákon tak ctěn, tak jasně potvrzen jako ve smrti Ježíše Krista. Všechny požadavky zákona tam jsou uznány za existující a Kristus dal Svůj život, aby celý dluh zaplatil.

Zcela jinou otázkou je, v jakém vztahu stojí znovuzrozený křesťan k zákonu. Tato otázka je podrobně projednána v kapitolách 6 až 8.

(pokračování příští neděli)

22. červen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí **23** červen

Kteří skrze něho věříte v Boha, jenž jej vzkřísil z mrtvých, a dal jemu slávu, aby víra vaše a naděje byla v Bohu.

1. Petra 1,21

Když se člověk chce zaměstnávat s Bohem, nejde to bez víry. Rozumem Boha pochopit nemůžeme. Je však klamným závěrem, když si někdo myslí: „No jo, tahle víra je jen držení se fantastických představ, jinak nic.“

Dnešní verš ukazuje, že v Boha věříme *skrze* Něho, skrze Pána Ježíše. Ježíš Kristus je Boží Syn, který se kdysi stal člověkem a žil zde. Jako takový nám lidem zjevil Boha. „Boha žádný nikdy neviděl; jednorozený ten Syn, kterýž jest v lůnu Otce, onť vypravil.“ (Jan 1,18) Kristus řekl Svým učedníkům:

„Kdo vidí mne, vidí Otce.“ Tím měl na mysli Boha, Otce.

Pán Ježíš však přišel nejen jako Ten, kdo zjevil na této zemi Boha, nýbrž také jako Vykupitel hříšných lidí. On je „Beránek Boží, který snímá hřích světa“. Jako takový musel zemřít na kříži Golgoty, „neboť odplata za hřích je smrt“. Protože však sám žil bez hříchu a v Něm samém nebylo hříchu, nenechal Jej Bůh ve smrti, nýbrž třetího dne po Jeho uložení do hrobu Jej vzkřísil. Žije a jako vzkříšený vstoupil do nebe, aby jako oslavený člověk zaujal místo cti po Boží pravici. Víra v Boha je tedy nerozlučně spojena s Pánem Ježíšem. Ten, kdo Jej odmítá, nemůže mít opravdovou víru v Boha.

23. červen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý

24

červen

Dí jemu Ježíš: Já jsem ta cesta, i pravda, i život. Žádný nepřichází k Otci než skrze mne.

Jan 14,6

Cesta a pravda a život

Ježíš je cesta. V zahradě Eden žili Adam a Eva v dokonalém vztahu k Bohu a těšili se z požehnání, která jim dal. Hřích tento vztah přerušil. Přístup k Bohu byl uzavřen, neboť nemůže být žádné spojení mezi svatým Bohem a hříšným člověkem. Ale Ježíš Kristus přišel, aby opět cestu k Bohu otevřel tím, že na kříži odstranil překážku, hřích.

Ježíš je pravda. Když se satan člověku zjevil v podobě lstivého hada, použil lži a předstíral člověku, že může být bez rizika neposlušný a že soud, kterým Bůh hrozil, jej

nepostihne. Ale na kříži ukázal Ježíš Kristus dokonalým způsobem pravdu. Tím, že na sebe vzal soud, který jsme my všichni zasloužili, dokázal, že Bůh nemůže nedbat na hřích. Boží svatost a spravedlnost vyžadují potrestání neposlušnosti a všeho zlého.

Ježíš je život. Satan tím, že svedl Adama k neposlušnosti, strhl všechny lidi do smrti: „Skrze jednoho člověka hřích na svět všel a skrze hřích smrt, a tak na všechny lidi smrt přišla.“ (Římanům 5,12) Ježíš Kristus ale Svou obětí na kříži osvobodil od smrti každého věřícího a dává mu věčný život. „Neboť odplata za hřích jest smrt, ale dar milosti Boží život věčný v Kristu Ježíši, Pánu našem.“ (Římanům 6,23 – přel.)

24. červen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa

25

červen

A tak odšed odtud David, skryl se v jeskyni Adulam.

A shromáždili se k němu, kteřížkoli byli v ssoužení, a kteřížkoli byli zadlužili, a kteřížkoli byli v hořkosti ducha.

1. Samuelova 22,1.2

David byl od Boha určený a pomazaný právoplatný král izraelského lidu. Ale namísto aby vládl, musel utíkat. Namísto aby bydlel v královském paláci, přebýval v jeskyni Adulam. Proč to? Protože Saul, od Boha zavržený král, byl stále ještě u moci a pronásledoval následníka smrtelnou nenávisť.

David je zde obrazem Pána Ježíše. Ten přišel jako král na tuto zem. Jemu patří všechna práva. Ale lidé Mu je odepřeli. Zavrhli Její a nenáviděli Ho. Nakonec Toho, jemuž dal Bůh všecku moc, ukřižovali.

Už během Svého života volal Pán Ježíš: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.“ (Matouš 11,28) Toto pozvání se obrací i dnes ke všem lidem. Každý, kdo cítí vnitřní trápení, každý, koho tíží jeho nesplatitelný dluh hříchů, každý životem zahořklý se smí utéci k Tomu, jenž byl kdysi ukřižován, a najde u Něho pokoj pro své svědomí.

Na kříži nesl Pán Ježíš naše hříchy, tam zaplatil Svým životem a krví za naši vinu. Boží trest, který jsme zasloužili my za svá pochybení, tam vzal na sebe, abychom mohli vyjít volní, aby naše obtížené svědomí bylo zcela zbaveno břemene a aby nám mohl darovat klid a pokoj. – Žádný, kdo se tehdy ve svém trápení obrátil k Davidovi, toho nikdy nelitoval. Tito muži se později stali hrdiny. A žádný, kdo přišel se svými hříchy k Pánu Ježíši, toho také nikdy nelitoval. Dostal mnohem více, než mohl očekávat.

25. červen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

čtvrtek **26** červen

A když Pavel čekal jich v Aténách, rozněcoval se v něm duch jeho, vida to město oddané bytí modloslužbě.

Skutky ap. 17,16

Aténští byli v tehdejší době docela moderní lidé. Připouštěli uctívání mnoha bohů. Proč bychom měli být v náboženských otázkách tak jednostranní a stanovit si jeden určitý směr? Kdo vlastně ví, co je opravdu správné? Přenecháme rozhodnutí osobnímu přesvědčení jednotlivce, tak si to mysleli. Důležitá je jen *upřímnost*, s níž každý vzývá své božstvo. A aby na nějakého boha nezapomněli, měli také oltář pro „neznámého boha“. Člověk nikdy neví.

Není to stejný postoj, jaký dnes zauímají

mnozí lidé v otázce víry? Plni tolerance říkají, že si to musí rozhodnout každý sám za sebe. Hlavní věc je, aby byl o „své víře“ upřímně přesvědčen. I když to zní rozumně, přesto je to velmi nebezpečné. Neboť upřímnost, se kterou něčemu věřím, to nečiní pravdivým. Když si vezmu chybný lék, mohu se jím dokonce otrávit, a to i tehdy, když jsem upřímně přesvědčen, že je správný.

Lidé v Aténách také věřili, že jsou upřímní, a přece byli modláři. Jejich oddanost bohům se Pavla zvláště dotýkala, proto jim zvěstoval toho jedině pravého Boha. Věděl, že tito lidé zahynou, když nepřijmou *správnou*, spasení přinášející víru. A tak to zůstalo až do dnešního dne. V otázce víry nesmí být žádná nejistota. Zde nemůže mít poslední slovo člověk, nýbrž jen Bůh.

26. červen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

pátek **27** červen

Kdo přikrývá přestoupení svá, nepovede se jemu šťastně; ale kdo je vyznává a opouští, milosrdenství dojde.

Přísluví 28,13

Vyznat a opustit

Lékař vypráví: „Přišel ke mně na vyšetření jeden pokladní a měl typické známky epilepsie. Cítil se nejistý v nohách, klopýtal, měl stále větší strach, že na ulici upadne. Vyšetření ukázalo, že organicky je vše v pořádku. Ale bylo na něm vidět známky vnitřního vzrušení. Řekl jsem mu přímo do očí, že sáhl do pokladny. Nezměrně polekán přikývl. Prý ale všechno nahradil a má nyní jen strach, že by to mohlo dodatečně vyjít na světlo.“

Malá událost výstižně ilustruje dnešní verš. Provinění nemusí být zdaleka tak zlé jako ve výše uvedeném případě, ale následky přikrývání, skrývání a zamlčování přestoupení jsou vždy podobné: vnitřní neklid, který může vyvolat v našem životě další problémy.

Zde pomůže jen otevřené vyznání: nejprve před Bohem, neboť každé provinění, kterého se člověk dopustí, je hříchem proti Bohu. Jen tak zakusí člověk Boží milosrdenství, které je vyjádřeno v odpuštění. Bůh může být milosrdný, protože Jeho vlastní Syn, Ježíš Kristus, se obětoval za všechny naše hříchy. V mnoha případech je potřebné také vyznání před lidmi, abychom byli zcela napraveni. – Vedle upřímného vyznání je kromě toho nutné, abychom se vědomě tomu hříchu vyhýbali, jinak se přestoupení bude velmi brzy opakovat.

27. červen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

sobota **28** červen

**I zdalíž pro ty věci, Hospodine, se zdržíš?
Mlčeti a nás tak velmi trápití budeš?**

Izaiáš 64,12

V rozhovorech slyšíme vždy znovu otázku: Proč Bůh mlčí? Proč mlčí k hrozným nespravedlnostem na světě? Proč mlčí, když jsou nevinní lidé válkami vrháni do nepopsatelné bídy? Proč Bůh dopouští neštěstí a katastrofy? Proč? Proč? V různých obměnách, s nářkem, otázkou nebo i s žalobou to pronášejí ústa nescetných.

Bible říká v Epištole Židům 1,1: „Častokrát a rozličnými způsoby mluvíval někdy Bůh otcům skrze proroky, v těchto pak posledních dnech mluvil nám skrze Syna svého.“ Varující hlas proroků slyšeli a přijali jen málokterí lidé.

Ale pak přišel na zem Kristus, Boží Syn. Můžeme oprávněně říci, že už jen skutečnost poslání Syna na svět byla jedním z nejmocnějších „kázání“. Bůh do jisté míry učinil poslední nabídku, aby člověka pro sebe získal. Chtěl svět zachránit, ale svět Spasitele Ježíše Krista nechtěl. Pán Ježíš byl přibit na kříž, a tak vyvržen ze světa. Ve světě zůstala tma, bída a neštěstí. Koho tady postihují výčitky? Boha nebo lidi?

Pro jednotlivce však Bůh dal východisko: „Kteríž pak koli přijali jej (Pána Ježíše Krista), dal jim moc syny Božími býti, těm, kteří věří ve jméno jeho.“ (Jan 1,12) Ten, kdo přijímá vírou Krista, je nejen spasen, ale porozumí také Božímu jednání. Tak je a zůstává Boží Syn „klíčem“ k porozumění. Bůh stále ještě mluví v „Synu“, aby k sobě lidi přitahoval i všemi těžkými okolnostmi života.

28. červen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

neděle

29

červen

Což tedy říkáme, že došel Abraham, otec náš, podle těla? Nebo byl-liť Abraham z skutků spravedliv učiněn, máť se čím chlubiti, ale ne u Boha. Římanům 4,1.2

Myšlenky k Epištole Římanům

Na konci 3. kapitoly Pavel ukázal, že ospravedlnění člověka před Bohem spočívá jen na smírcím díle Ježíše Krista. Bůh se prokazuje jako spravedlivý, když ospravedlňuje toho, jenž věří v Ježíše Krista. Toto dobré poselství otevírá dveře milosti pro všechny lidi, ať pohany nebo Židy. Tu vyvstává otázka, jak se to má s věřícími z doby Starého zákona. Na jakém základě byli oni ospravedlněni?

Ve své odpovědi uvádí Pavel dva vynikající muže staré doby. Ve 4. kapitole je ukázáno, jak byl ospravedlněn Abraham, praotec izra-

elského lidu, a David, zakladatel jejich královského rodu.

Co Abraham „nalezl“? On sám mluví o tom, že „nalezl milost“ (1. Mojžíšova 18,3); a tento výraz se v Bibli vyskytuje ještě častěji. Zde to je spíše všeobecná otázka, k čemu ve svém životě dospěl Abraham vzhledem ke svému postavení před Bohem.

Tato otázka se dnes staví před každého člověka: Když přehlédnou svůj život, jak vypadá výsledek? Čím je určován můj vztah k Bohu? Snad jsem vykonal mnoho dobrého a čestného, co mi působí uznání před lidmi. Ale Bůh vidí hlouběji. Ani Abraham sám, ani lidé v době apoštola Pavla, ani my dnes nemůžeme být před Bohem ospravedlněni svými skutky. A také nemáme nic, čím bychom se před Ním mohli chlubit.

V Abrahamově životě byl tedy i tento rozhodující okamžik, kdy se už neopíral sám o sebe, nýbrž o Boha.

(pokračování příští neděli)

29. červen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí **30** červen

Ale ode mne odstup to, abych se chlubil, jedině v kříži Pána našeho Jezukrista, skrze něhož jest mi svět ukřižován, a já světu.

Galatským 6,14

Kříž, střed všeho

S křížem Ježíše Krista nelze nic srovnávat. Tam se potkalo zlo a dobro. Otázka, kterou by si každý měl položit, je tato: Stojím na straně světa, který zavrhl Krista, nebo na straně Krista, kterého svět zavrhl? Kříž je zároveň důkazem Boží spravedlnosti vůči hříchu a Boží lásky, která odpouští hříšníkovi. Pro věřícího znamená konec soudu, který musel očekávat, a začátek nového života, který obdrží ve chvíli, kdy uchopí spasení.

Na kříži Pána Ježíše byl spáchán největší ze všech hříchů, a přece právě tam byl hřích smířen. Čím více hledíme na kříž, tím více rozumíme, že je středem všeho.

Evangelium, které odkrývá vinu člověka a zároveň zvěstuje spasení všem, kdo věří v Kristovu oběť, je apoštolem Pavlem nazváno „slovo kříže“ (1. Korinským 1,18). Toto slovo, jak říká apoštol, „je těm, kteří hynou, bláznovstvím“. Takoví třeba nepopírají Kristovu smrt, ale berou jí její plnou cenu. Pro ně je to nanejvýš smrt jednoho z mnoha mučedníků. Nevěří v účinnost této oběti ke smíření hříchu; nechtějí uznat Pána Ježíše za Božího Syna.

Kéž by tomu tak nebylo u žádného z našich čtenářů!

30. červen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN